

opusdei.org

Komentář k Evangelium 3. neděle adventní: „jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opáneků.“

Evangelium z 3. neděle
adventní (Cyklus B).

16.12.2023

Evangelium (Jan 1,6-8.19-28)

Byl člověk poslaný od Boha,
jmenoval se Jan. Přišel jako svědek,

aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, jen měl svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi ten Prorok?“ Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“ Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: 'Vyrovnejte cestu Pánu', jak řekl prorok Izaiáš.“ Někteří z poslů byli farizeové. Ti se ho zeptali: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ Jan jim řekl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Komentář

Evangelium třetí neděle adventní nám vypráví o svědectví, které Jan Křtitel vydal kněžím a levitům vyslaným z Jeruzaléma. V Ježíšově době bylo silně rozšířeno mesiášské očekávání, a to až do té míry, že, jak popisuje historik Josephus Flavius, někteří lidé prohlásili sami sebe za mesiáše, kterého Bůh slíbil, aby vysvobodil svůj lid. Pověst o svatosti Jana Křtitele musela tedy být opravdu silná vzhledem k tomu, že se ho náboženské autority chtěly vyptávat přímo na jeho totožnost a činnost.

Už evangelista nám v prologu objasnil, kdo je to Jan, abychom mohli pochopit jeho svědectví: je to „muž poslaný Bohem“, který „přišel jako svědek, aby vydal svědectví o světle, aby skrze něj všichni uvěřili“. Za otázkami, které Janovi kladou náboženské autority – „kdo jsi?“; „jsi

Eliáš?“, „jsi ten prorok?“ lze zahlédnout určité náboženské proudy té doby, mezi nimiž panovala víra, že Eliáš přijde krátce před příchodem Mesiáše, a také víra v příchod dalšího předchůdce – proroka neurčité totožnosti. Ježíš později svým učedníkům objasní, že ve skutečnosti může být s Eliášem ztotožněn právě Jan (srov. Mt 17,12).

V každém případě a navzdory své pověsti svatý Jan okamžitě brání jakémukoli pokusu o vyvýšení své osoby nebo jakémukoli náznaku protagonismu. Jan Křtitel tak svým příkladem hlásal pokoru jako vnitřní dispozici, kterou vyžadoval od zástupů a která je požadavkem i pro nás dnes. Jak řekl svatý Josemaría: „Je nutné, abychom se opět obnovili; musíme být věrnější a mít větší pokoru, aby se umenšovalo naše sobectví a rostl v nás Kristus, neboť *illum oportet crescere, me autem*

minui (Jan 3,30), on musí růst, já však se menšit.“^[1]

V souvislosti s dobou adventní a dnešním evangeliem si můžeme připomenout starověký zvyk římských císařů konat „adventy“, tedy triumfální vjezdy do města s celou družinou služebnictva a vojska a také s průvodem poražených nepřátel. Císařův vjezd se tak proměnil v symbol vítězství a velikosti. Naopak Pánův *příchod* (advent) do Betléma byl diskrétní a prostý, jako když se objevil na břehu Jordánu nebo když na hřbetě osla vjížděl do Jeruzaléma.

Stejně diskrétní příchod se dnes odehrává v eucharistii, v našich každodenních činnostech a v potřebách druhých. Vzhledem k těmto diskrétním *příchodům* Pána nám hrozí riziko, že se budeme chtít vyvyšovat, aniž bychom jemu udělali místo ve svých plánech a zájmech.

Liturgické období adventu nás prostřednictvím Janova hlasu volajícího na poušti zve k novému obrácení a náročné přípravě na Pánův příchod. Zároveň nám liturgie připomíná, že nechat Krista růst nás neumenšuje ani nečiní smutnými, ale právě naopak, jako se to stalo Křtiteli, který byl naplněn radostí, když viděl přicházet Mesiáše. Jak připomněl Benedikt XVI, „liturgie dnešní neděle, nazvaná „Gaudéte“, nás zve k radosti, k bdění, které není smutné, ale radostné. [...] Pravá radost není pouhou přechodnou náladou, ani něčím, čeho člověk dosáhne vlastním úsilím, ale je darem, rodí se ze setkání s živým Kristem, z toho, že mu v sobě necháme prostor, že přijímáme Ducha svatého, který vede náš život. [...] V této adventní době posilujeme jistotu, že Pán přišel mezi nás a neustále obnovuje svou přítomnost útěchy, lásky a radosti. [...] Svěřme svou cestu Neposkvrněné Panně, jejíž duch zajásal v Bohu

Spasiteli. Kéž ona vede naše srdce v radostném očekávání Ježíšova příchodu, v očekávání bohatém na modlitby a dobré skutky“.^[2]__

Pablo M. Edo

^[1] __ Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 58.

^[2] __ Benedikt XVI, Anděl Páně, 11 prosinec 2011.

Pablo M. Edo // Benjamin
Hubert Getty images

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-3-nedele-
adventni-jemu-nejsem-hoden-rozvazat-
reminek-u-opanku/](https://opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-3-nedele-adventni-jemu-nejsem-hoden-rozvazat-reminek-u-opanku/) (20.02.2026)